

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 2017, nummers 308 – 325 dinsdag 4 april 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	4
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	4
Bijstand	5
Bestuursrecht overig.....	6
Belastingdienst-Toeslagen.....	6
Marktverordening	10
Wet bescherming persoonsgegevens	12
Wet Luchtvaart.....	13
Vreemdelingenrecht.....	14
Regulier.....	14
Asiel.....	15
Opvang	18
Richtlijnen en verordeningen	18
Procesrecht.....	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 308

MK ABRS, 31-03-2017, 201606394/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:5 lid 1 d, 6:6

PROCESRECHT. Termijnoverschrijding bij digitaal procederen. Niet is gebleken dat het digitale systeem van de rechtbank op het moment dat de vreemdeling stelt zijn gronden van het beroep te hebben ingediend voorzag in een deugdelijke en betrouwbare wijze van ontvangstregistratie en bevestiging van ontvangst van een via dat systeem verzonden bericht. Voor de vreemdeling was het niet mogelijk om met stukken te onderbouwen dat hij tijdig zijn gronden van beroep heeft ingediend. Beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

De vreemdeling heeft gesteld dat hij op 24 juli 2016 de gronden van het beroep via het digitale systeem van de rechtbank heeft ingediend en dat hij deze op 26 juli 2016, ook via dat systeem, heeft aangevuld. De vreemdeling heeft desgevraagd aan de rechtbank bericht dat hij na het indienen van de gronden van het beroep - anders dan na het instellen van het beroep - geen ontvangstbevestiging heeft ontvangen. Wel verscheen na de indiening van de gronden een melding, die luidde 'uw document(en) is/zijn toegevoegd aan het dossier'. Deze melding, zo heeft de vreemdeling aan de rechtbank bericht, vermeldde geen datum of tijdstip van de indiening van de gronden, verdween na het afsluiten van het digitale systeem en keerde niet meer terug. De gronden waren voor hem ook niet direct zichtbaar in het digitale systeem nadat hij de melding kreeg dat deze aan het dossier waren toegevoegd.

Deze door de vreemdeling beschreven werking van het digitale systeem van de rechtbank is door de staatssecretaris ter zitting van de rechtbank niet bestreden. Uit de aangevallen uitspraak, noch anderszins is gebleken dat het digitale systeem van de rechtbank op het moment dat de vreemdeling stelt zijn gronden van het beroep te hebben ingediend voorzag in een deugdelijke en betrouwbare wijze van ontvangstregistratie en bevestiging van ontvangst van een via dat systeem verzonden bericht. De melding dat het document is toegevoegd aan het dossier kan niet als zodanig worden aangemerkt, omdat deze volgens de vreemdeling geen datum of tijdstip vermeldde, na het afsluiten van het systeem verdween en daarna niet meer terugkeerde. Van de vreemdeling kon ook niet worden verlangd dat hij een schermafbeelding van die melding maakte om te kunnen bewijzen dat hij de gronden tijdig heeft ingediend. Gelet op de door de vreemdeling beschreven, en door de staatssecretaris niet bestreden, werking van het digitale systeem was het voor de vreemdeling op het moment dat hij zijn gronden van het beroep stelt te hebben ingediend derhalve niet mogelijk om met stukken te onderbouwen dat hij dat tijdig heeft gedaan. Door bij haar oordeel te betrekken dat blijkens de informatie van het Rechtspraak Servicecentrum geen aanleiding bestaat aan te nemen dat er op dat moment sprake was van een storing, de vreemdeling naar eigen zeggen geen foutmelding heeft ontvangen en hij ook anderszins niet heeft aangetoond dat hij de gronden op de genoemde data op de juiste wijze heeft ingediend, is de rechtbank eraan voorbijgegaan dat hieraan onder de gegeven

omstandigheden geen betekenis toekomt. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte het beroep van de vreemdeling wegens strijd met artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2017:888](https://ecli.nl/RVS:2017:888)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 309

MK ABRS, 29-03-2017, 201601545/1/A3

minister van Infrastructuur en Milieu.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, 5:2, 5:4, 5:21, 5:24, 5:31

Binnenvaartwet 1, 22, 44

Binnenvaartregeling 1.7, 1.9

Reglement betreffende het scheepvaartpersoneel op de Rijn (Rsp) 1.01, 2.02, 3.01, 3.10, 3.11, 3.12, 3.15

HANDHAVING. De ter zake van de A2-rusttijden verweten feiten zijn ten onrechte als overtredingen in de zin van artikel 5:1, eerste lid, Awb aangemerkt en de bestuursdwang is in strijd met artikel 5:4, tweede lid, toegepast. Een wettelijke grondslag voor het standpunt van de minister dat de verweten feiten ter zake van de rusttijden, in weerwil van de toepasselijke exploitatiewijze, strijdig zijn met artikel 3.11, tweede lid, van het Rsp ontbreekt. De werkinstructie kan niet als een wettelijke grondslag worden aangemerkt, reeds omdat de werkinstructie [Werkinstructie rusttijden binnenvaart] geen wettelijk voorschrift is als bedoeld in artikel 5:1, eerste lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2017:866](https://ecli.nl/RVS:2017:866)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 310

MK CRvB, 22-03-2017 (publ. 03-04-2017), 15/2101 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW

ZIEKTEWET. EERSTEJAARS ZW-BEOORDELING. MAATSTAF ARBEID. In zijn uitwerking heeft een EZWb dezelfde effecten als een WAO- of WIA-beoordeling. Allereerst wordt beoordeeld of betrokkene nog geschikt is voor zijn eigen, laatstelijk verrichte, werk. Als dat niet het geval is wordt, zoveel mogelijk aansluitend bij de huidige (uitvoerings)systematiek van de Wet WIA, aan de hand van geschikte functies vastgesteld of betrokkene beschikt over een

voldoende resterende verdien capaciteit. Het ligt voor de hand en het is acceptabel om bij een ziekmelding na een EZWb een gelijke uitzondering aan te nemen op de vaste rechtspraak van de Raad dat onder "zijn arbeid" wordt verstaan de laatstelijk voor de ziekmelding feitelijk verrichte arbeid. De maatstaf die geldt bij een ziekmelding na een EZWb, als betrokkene niet in enig werk heeft hervat, is gangbare arbeid, zoals die nader is geconcretiseerd bij de EZWb. Het gaat daarbij om elk van deze functies afzonderlijk, zodat het voldoende is wanneer de hersteldverklaring wordt gedragen door ten minste een van de geselecteerde functies.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1225](https://ecli.nl/crvb/2017/1225)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 311

MK CRvB, 07-03-2017 (publ. 27-03-2017), 15/3038 WWB, 15/4658 WWB, 16/6549 WWB

WWB 11

Vw 2000 1, 8

Vb 8.12

Richtlijn 2004/38/EG 7 lid 3, 24

college van burgemeester en wethouders van Hoogezand-Sappemeer.

BIJSTAND. VREEMDELING. DERDELANDER. Het college is, indien het het recht op bijstand van een EU-onderdaan moet beoordelen, gehouden om diens verblijfsrechtelijke positie vast te stellen en daartoe zo nodig in contact te treden met de staatssecretaris.

I.c. dient appellante op grond van artikel 11, tweede lid, van de WWB in de te beoordelen periode gelijkgesteld te worden met een Nederlander, zodat het eerste lid van dat artikel op haar situatie van toepassing is en zij in beginsel aanspraak heeft op bijstand.

Hieraan doet in dit geval niet af de in artikel 11, tweede lid, van de WWB in verbinding met artikel 24, tweede lid, van de Richtlijn bedoelde uitzondering op grond waarvan een burger van de Unie en zijn familieleden, die op grond van de Richtlijn rechtmatig verblijf hebben, kunnen worden uitgesloten van bijstand. Deze uitzondering is, gelet op de slotwoorden van artikel 24, tweede lid, van de Richtlijn, niet van toepassing op de burger van de Unie die de status van werknemer heeft behouden, en diens familieleden. Uit de Richtlijn, in het bijzonder artikel 7, derde lid, aanhef en onder c, en uit de (...) genoemde bepalingen, in het bijzonder artikel 8.12, tweede lid, aanhef en onder c, van het Vb, en in navolging van de rechtspraak naar analogie op appellanten toegepast, volgt immers dat appellant in ieder geval in de te beoordelen periode, precies gelegen binnen zes maanden na aanvang van zijn werkloosheid, zijn status als

werknemer heeft behouden en dat dus aan hem en zijn familieleden artikel 24, tweede lid, van de Richtlijn niet kan worden tegengeworpen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1147](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/crvb/2017/1147)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 312

MK ABRS 29-03-2017, 201508668/1/A2.

Belastingdienst/Toeslagen.

Handvest 4, 18, 19, 47, 52

Richtlijn 2008/115/EG 1, 3, 9, 13

Richtlijn 2005/85/EG 2, 3, 39

Richtlijn 2013/32/EU 46, 51, 52, 53

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 3, 13

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:16, 6:24, 8:66, 8:67

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 9

Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) 8, 10, 11, 28, 29, 30, 82, 84, 88

Wet op de Raad van State 47

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Verwijzingsuitspraak. Prejudiciële vragen.

Aan de orde is of het Europees recht zo moet worden uitgelegd dat het rechtsmiddel van hoger beroep in een asielzaak automatisch schorsende werking moet hebben. Deze vraag is gerezen in het kader van een procedure over de berekening van tegemoetkomingen in de zorgkosten en huurkosten aan een vreemdeling ten aanzien van wie een terugkeerbesluit is genomen en wiens verblijfsvergunning asiel is ingetrokken. Bij die intrekking is tevens kenbaar gemaakt om welke reden hij niet wordt erkend als vluchteling of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Indien het instellen van hoger beroep tegen het intrekkingbesluit automatisch schorsende werking moet hebben, brengt het nationale systeem met zich dat gedurende de procedure van hoger beroep de vreemdeling aanspraak op de tegemoetkomingen in de zorgkosten en huurkosten blijft houden tot het moment waarop op dat hoger beroep is beslist en de intrekking van de verblijfsvergunning asiel in rechte is komen vast te staan.

[ECLI:NL:RVS:2017:858](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2017/858)

JnB2017, 313

MK ABRS, 29-03-2017, 201508030/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 1, 9 lid 1

Vreemdelingenwet 2000 8, 10, 14, 27, 29, 73

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4, 19, 47

Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven 1, 3, 9, 13

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 3, 8, 14

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. [Appellante] kan in dit geval na 21 oktober 2013 niet op grond van het procedureel rechtmatig verblijf hangende het bezwaar tegen de afwijzing van de verblijfsvergunning op grond van de Kinderpardonregeling aan artikel 9, eerste lid, van de Awir voortgezette aanspraak op zorgtoeslag ontlenen. Dit procedurele rechtmatig verblijf houdt immers geen verband met het rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onderdeel a, van de Vw 2000 waarmee de aanspraak op de zorgtoeslag is aangevangen.

De Afdeling kan [appellante] niet volgen in haar standpunt dat op grond van het Unierecht haar beroep tegen de handhaving van het besluit tot intrekking van haar verblijfsvergunning regulier en de afwijzing van haar aanvraag om voortgezet verblijf automatisch schorsende werking moet hebben.

(...) toegekende voorschotten zorgtoeslag over de berekeningsjaren 2013 en 2014 op nihil vastgesteld.

(...) Rechtmatig verblijf voorafgaand aan procedureel rechtmatig verblijf

De intrekking met terugwerkende kracht van de aan [appellante] verleende verblijfsvergunning heeft tot gevolg dat het rechtmatig verblijf dat [appellante] tot 19 september 2013 op grond van die vergunning had als bedoeld in artikel 8, onder a, van de Vw 2000 met ingang van 22 oktober 2012 is komen te vervallen.

Een besluit tot intrekking van een verblijfsvergunning regulier danwel tot afwijzing van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier geldt als terugkeerbesluit en heeft van rechtswege tot gevolg dat de vreemdeling niet langer rechtmatig verblijf heeft. Dit gevolg treedt niet in werking indien de vreemdeling bezwaar of beroep heeft ingediend en de werking van het besluit is opgeschort, zo bepaalt artikel 27 van de Vw 2000. Ingevolge artikel 73, eerste lid, van de Vw 2000 wordt de werking van het besluit tot afwijzing van de aanvraag of de intrekking van een verblijfsvergunning opgeschort totdat op een daartegen ingediend bezwaar is beslist. [appellante] heeft op 27 december 2012 bezwaar gemaakt tegen de intrekking van de aan haar verleende verblijfsvergunning. Als gevolg daarvan heeft zij tot het besluit van 21 oktober 2013 waarbij haar bezwaar ongegrond is verklaard, rechtmatig verblijf gehad overeenkomstig artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000.

(...) Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, betekent de intrekking van de aan [appellante] verleende verblijfsvergunning regulier met terugwerkende kracht tot 22 oktober 2012 niet dat de aanspraak van [appellante] op zorgtoeslag vanaf die datum is komen te vervallen. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 13 april 2016

([ECLI:NL:RVS:2016:969](#)). (...) Slotsom is dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen,

de intrekking van de verblijfsvergunning met terugwerkende kracht niet tot gevolg heeft dat [appellante] tot het besluit van 21 oktober 2013 op haar tegen die intrekking gemaakte bezwaar, haar aanspraak op zorgtoeslag heeft verloren.

(...) Procedureel rechtmatig verblijf na 21 oktober 2013

(...) Uit de door de IND aan de Belastingdienst/Toeslagen verstrekte gegevens blijkt dat [appellante] van 27 december 2012 tot 26 februari 2014 rechtmatig verblijf had overeenkomstig artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Zoals hiervoor in 13.1 is overwogen, betrof dit procedureel rechtmatig verblijf tot 21 oktober 2013 de periode hangende de beslissing op haar bezwaar tegen het besluit tot intrekking van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier. Tijdens deze periode heeft [appellante] een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier op grond van de Kinderpardonregeling ingediend. Nadat de staatssecretaris deze aanvraag had afgewezen, heeft zij daartegen bezwaar ingediend. Op 21 oktober 2013 was nog niet op dat bezwaar beslist, zodat [appellante] vervolgens nog procedureel rechtmatig verblijf had tot op 26 februari 2014 op dat bezwaar was beslist. De Afdeling is evenwel van oordeel dat [appellante] na 21 oktober 2013 niet op grond van het procedureel rechtmatig verblijf hangende het bezwaar tegen de afwijzing van de verblijfsvergunning op grond van de Kinderpardonregeling aan artikel 9, eerste lid, van de Awir voortgezette aanspraak op zorgtoeslag kan ontlenen. Dit procedurele rechtmatig verblijf houdt immers geen verband met het rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onderdeel a, van de Vw 2000 waarmee de aanspraak op de zorgtoeslag is aangevangen.

Voor zover [appellante] erop wijst dat zij de rechtbank heeft verzocht te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven totdat op haar tegen het besluit van 21 oktober 2013 ingestelde beroep is beslist, overweegt de Afdeling het volgende. In het besluit van 21 oktober 2013 heeft de staatssecretaris vermeld dat een eerste verzoek om voorlopige voorziening in het algemeen het vertrek opschort. Artikel 9, eerste lid, van de Awir ziet op aansluitend rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, onderdeel g of h, van de Vw 2000. Van rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, onderdeel g of h, is sprake als uitzetting bij of krachtens de Vw 2000 of op grond van een rechterlijke beslissing achterwege dient te blijven. De situatie die hier aan de orde is, waarin de vreemdeling in afwachting is van een beslissing op een beroepschrift in een reguliere procedure en ter voorkoming van uitzetting in die procedure een verzoek indient om een voorlopige voorziening te treffen terwijl de staatssecretaris te kennen heeft gegeven dat van uitzetting wordt afgezien, zolang nog niet op dat verzoek is beslist, valt daar niet onder.

(...) Unierecht

(...) De vraag die rijst is of het Unierecht in dit geval vereist dat het instellen van beroep en vervolgens hoger beroep automatisch schorsende werking heeft met als gevolg dat de aanspraak op voorzieningen blijft bestaan gedurende die procedures.”

(...) Onder verwijzing naar punten 52 en 53 van het voornoemde arrest Abdida, heeft het Hof van Justitie in het arrest van 17 december 2015, Tall, ECLI:EU:C:2015:824, herhaald dat in elk geval schorsende werking moet worden toegekend aan een beroep tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing wordt onderworpen, zodat die derdelander de

verzekering heeft dat aan de vereisten van artikelen 19, tweede lid, en 47 van het Handvest wordt voldaan.

(...) De Afdeling kan [appellante] niet volgen in haar standpunt dat op grond van het Unierecht haar beroep tegen de handhaving van het besluit tot intrekking van haar verblijfsvergunning regulier en de afwijzing van haar aanvraag om voortgezet verblijf automatisch schorsende werking moet hebben.

Uit het stelsel van de Vw 2000 volgt dat een vreemdeling, indien hij de bescherming van de Nederlandse autoriteiten wenst in te roepen tegen een reëel risico op foltering, onmenselijke behandeling of vernederende behandelingen en bestraffingen een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, dient in te dienen. Dit lijdt alleen uitzondering indien het beroep op artikel 3 van het EVRM berust op medische aspecten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 mei 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI5892](#)) staat de in het algemeen geldende scheiding tussen enerzijds gronden die aanspraak geven op verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en anderzijds gronden die aanspraak geven op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd er niet aan in de weg om uitzonderlijke omstandigheden die de desbetreffende vreemdeling onder verwijzing naar de jurisprudentie van het EHRM (...) heeft gesteld te betrekken bij de beoordeling of aanspraak bestaat op verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd vanwege medische noodsituatie. Om met vrucht een beroep op bescherming tegen non-refoulement te kunnen doen, dient derhalve een afzonderlijke aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel danwel een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier vanwege medische noodsituatie te worden gedaan. Geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat het vereiste van dergelijke afzonderlijke aanvragen op zichzelf niet in overeenstemming is met het Unierecht.

Nu [appellante] dergelijke afzonderlijke aanvragen niet heeft ingediend en het hier aan de orde zijnde terugkeerbesluit dan ook geen betrekking heeft op een dergelijke aanvraag, bestaat reeds daarom geen aanleiding om aan te nemen dat de mogelijke uitvoering van dat besluit voor [appellante] een reëel risico inhoudt dat zij aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing wordt onderworpen. Onder die omstandigheden noopt de Terugkeerrichtlijn noch de jurisprudentie van het Hof van Justitie tot de conclusie dat de effectieve rechtsbescherming vereist dat beroep tegen dat besluit automatisch schorsende werking heeft. Mitsdien heeft de Belastingdienst/Toeslagen kunnen afgaan op de informatie van de IND voor zover daaruit volgde dat [appellante] vanaf 21 oktober 2013 geen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder g of h, van de Vw 2000 meer had, en heeft de dienst zich mitsdien terecht op het standpunt gesteld dat [appellante] vanaf die datum geen aanspraak op voortzetting van de aan haar verstrekte zorgtoeslag op grond van artikel 9, eerste lid, van de Awir maakte.

Het beroep van [appellante] op het arrest H.T. faalt, reeds nu deze uitspraak ziet op de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (PB 2004 L 304 en - rectificatie PB 2005 L 204).

Anders dan de desbetreffende vreemdeling in het arrest H.T. heeft [appellante] niet de vluchtelingenstatus als bedoeld in deze richtlijn. Voorts is geen door haar ingediend verzoek om internationale bescherming aan de orde.

Er bestaat, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit, ECLI:EU:C:1982:335, punten 13 en 14, geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen, aangezien de opgeworpen vraag kan worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie.(...)

[ECLI:NL:RVS:2017:828](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Marktverordening

JnB2017, 314

MK ABRS, 29-03-2017, 201600698/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Marktverordening Den Haag 2013 13 lid 1 aanhef en onder f

Wet arbeid vreemdelingen (Wav)

MARKTVERORDENING. Criminal charge. Ne-bis-in-idem. Ten behoeve van de beoordeling in het kader van het ne bis in idem-beginsel voor de bepaling of sprake is van een criminal charge moet worden uitgegaan van de drie criteria die het EHRM heeft geformuleerd in het arrest van 8 juni 1976, ECLI:CE:ECHR:1976:0608JUD000510071. In dit geval staat het ne-bis-in-idem-beginsel niet aan intrekking van de marktvergunning in de weg. Geen sprake van een samenloop van twee punitieve sancties.

Onder de omstandigheden van het geval is de gegeven toepassing aan artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de Marktverordening kennelijk onredelijk en dient deze bepaling vanwege de onevenredig nadelige gevolgen voor [appellant] buiten toepassing te worden gelaten.

(...) [Intrekking] marktvergunning (...).

(...) De minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft aan [appellant], (...), een bestuurlijke boete van (...) opgelegd voor overtreding van artikel 2, eerste lid, van de (...) (Wav). Het college heeft daarop de marktvergunning ingetrokken op grond van artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de (...) (Marktverordening).

(...) Ingevolge artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de Marktverordening trekt het college een marktvergunning of ontheffing in indien de vergunninghouder handelt in strijd met voorschriften van de Vreemdelingenwet 2000 of de Wav.

(...) Het ne bis in idem-beginsel behelst een verbod op dubbele bestraffing. Dit betekent dat er niet twee punitieve sancties mogen worden opgelegd voor één overtreding.

(...) In A en B tegen Noorwegen, arrest van 15 november 2016, ECLI:CE:ECHR:2016:1115JUD002413011, § 105-107, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) uitgemaakt dat ten behoeve van de beoordeling in het kader van het ne bis in idem-beginsel voor de bepaling of sprake is van een criminal charge moet worden uitgegaan van de drie criteria die het EHRM heeft

geformuleerd in Engel en anderen tegen Nederland, arrest van 8 juni 1976, ECLI:CE:ECHR:1976:0608JUD000510071, § 82. Ten eerste is daarbij van belang de classificatie van de sanctie naar nationaal recht, ten tweede de aard van de overtreding (the very nature of the offence) en ten derde de aard en de zwaarte van de maatregel (the degree of severity).

De intrekking van een standplaatsvergunning wordt naar nationaal recht gezien als een bestuurlijke maatregel en niet als een strafsanctie.

De voorschriften van de Marktverordening zijn gericht tot een specifieke groep, namelijk de marktkoopmannen. De inschrijving in het marktregister bevestigt het bestaan van criteria die bepalen of de betrokkene al dan niet tot deze specifieke groep behoort.

Artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de Marktverordening heeft tot doel een veilige, eerlijke, transparante en ondernemers- en consumentvriendelijke markt te waarborgen. Het bestaan van een specifieke doelgroep en het disciplinerende karakter van de voorschriften van de Marktverordening lijken erop te wijzen dat het hier niet gaat om algemene strafrechtelijke normen. Dit pleit tegen het aannemen van een criminal charge.

Wat betreft de aard van de sanctie is van belang of de maatregel bedoeld is om leed toe te voegen en of de maatregel zodanig zwaar is dat deze daardoor als punitief moet worden beschouwd. De Afdeling is van oordeel dat de intrekking van de marktvergunning een bestuurlijke maatregel is ter bescherming van eerder vermeld doel en gericht is op het herstel van eerlijke concurrentie op de markt. De zwaarte van de maatregel wordt beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven; hoe de betrokkene de maatregel ervaart is hierbij niet van belang. De intrekking van de marktvergunning en als gevolg hiervan doorhaling in het marktregister geldt voor onbepaalde tijd. Dat de vergunning, gelet op het bepaalde in artikel 6, vierde lid, aanhef en onder e, van de Marktverordening, vier jaar na de doorhaling in het register opnieuw kan worden aangevraagd, doet aan de onbepaaldheid van de intrekking niet af. Anderzijds leidt intrekking van een standplaatsvergunning op de Haagse markt er slechts toe dat de betrokken ondernemer op deze ene markt niet meer mag staan, hetgeen niet aan verkrijging van een standplaatsvergunning op andere markten in de weg staat.

Gezien het vorenstaande zijn het eerste en het tweede criterium (classificatie naar nationaal recht en de aard van de overtreding) niet doorslaggevend. Ook een combinatie van het tweede en het derde criterium lijkt in dit geval niet te volstaan om tot de conclusie te komen dat de intrekking van de standplaatsvergunning als criminal charge moet worden aangemerkt. Er bestaat voorts onvoldoende aanleiding om de intrekking van de marktvergunning louter op basis van de zwaarte van de maatregel aan te merken als een punitieve sanctie waarop artikel 6 van het EVRM betrekking heeft. In dit verband wijst de Afdeling erop dat het EHRM in andere dan rijbewijszaken geen punitief karakter heeft aangenomen louter op grond van de zwaarte van de maatregel.

In het licht van het voorgaande concludeert de Afdeling dat geen sprake is van een samenloop van twee punitieve sancties. Daargelaten of toepassing van artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de Marktverordening onder de werkingssfeer van het Unierecht valt, staat het ne bis in idem-beginsel noch artikel 50 van het EU Handvest waarin dit beginsel mede verankerd is, aan de intrekking in de weg. (...)

(...) Onder deze omstandigheden is de gegeven toepassing aan artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de Marktverordening kennelijk onredelijk en dient deze bepaling vanwege de onevenredig nadelige gevolgen voor [appellant] buiten toepassing te worden gelaten. De Afdeling is daarom van oordeel dat het besluit van (...) is genomen in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de (...) (Awb). (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:863](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2017, 315

Tussenuitspraak ABRS, 29-03-2017, 201602113/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Wet bescherming persoonsgegevens 1 aanhef en onder b, 2 lid 1, 35, eerste lid, 36 eerste en tweede lid, 43, 45

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Wbp is van toepassing op de digitale verwerking van de DHW-vergunning en de toevoeging daaraan van het voorschrift waarin de namen van [appellant A] en [appellant B] zijn vermeld. Artikel 13 van de Privacyrichtlijn biedt lidstaten de mogelijkheid, maar bevat niet de verplichting, de beperkingen bedoeld in artikel 43 van de Wbp ook ten aanzien van het correctierecht van artikel 36 van de Wbp te laten gelden. De Nederlandse wetgever heeft hiervoor niet gekozen: artikel 43 van de Wbp is niet op artikel 36 van die wet van toepassing verklaard. Het stond het college daarom niet vrij artikel 36 van de Wbp buiten toepassing te laten.

(...) [Afwijzing] verzoeken van [appellant A] en [appellant B] om verwijdering van hun namen uit een verleende vergunning en om schadevergoeding (...).

(...) Bij besluit van (...) heeft het college het door [appellant A] en [appellant B] daartegen gemaakte bezwaar primair niet-ontvankelijk verklaard en subsidiair ongegrond verklaard.

(...) Gezien het vorenstaande volgt uit de bewoordingen van artikel 2, eerste lid, van de Wbp en artikel 3, eerste lid, van de Privacyrichtlijn, gelezen in samenhang met de overwegingen uit de preambule bij die richtlijn, dat het in geval van geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens niet van belang is of deze gegevens een bestand als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, van de Wbp, vormen. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 16 juni 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:2594](#)) en 31 december 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:4753](#)).

Het voorgaande betekent dat de Wbp van toepassing is op de digitale verwerking van de DHW-vergunning en de toevoeging daaraan van het voorschrift waarin de namen van [appellant A] en [appellant B] zijn vermeld. Het verzoek van [appellant A] en [appellant B] van (...) aan het college betrof een verzoek als bedoeld in artikel 36, eerste lid, van de Wbp. De reactie van het college van (...) op dat verzoek is een besluit als bedoeld in de Awb. Dit betekent dat het college het door [appellant A] en [appellant B] gemaakte

bezwaar ten onrechte primair niet-ontvankelijk heeft verklaard. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

(...) De artikelen van de Wbp die de verantwoordelijke op grond van artikel 43 van die wet onder voorwaarden buiten toepassing kan laten, betreffen een verbod om persoonsgegevens verder te verwerken op een wijze die onverenigbaar is met de doeleinden waarvoor deze zijn verkregen en, kort gezegd, het vooraf of achteraf verstrekken van inlichtingen of informatie over verwerkte of te verwerken persoonsgegevens dan wel over een inbreuk op de beveiliging van persoonsgegevens. Artikel 36 van de Wbp geeft een betrokkene een geclausuleerd recht tot correctie, verwijdering en afscherming van hem betreffende persoonsgegevens waarvan hij in kennis is gesteld. Artikel 36, eerste lid, van de Wbp is de implementatie van artikel 12, aanhef en onderdeel b, van de Privacyrichtlijn. Artikel 43 van de Wbp is de implementatie van artikel 13 van de Privacyrichtlijn. Artikel 13 van de Privacyrichtlijn biedt lidstaten de mogelijkheid, maar bevat niet de verplichting, de beperkingen bedoeld in artikel 43 van de Wbp ook ten aanzien van het correctierecht van artikel 36 van de Wbp te laten gelden. De Nederlandse wetgever heeft hiervoor niet gekozen: artikel 43 van de Wbp is niet op artikel 36 van die wet van toepassing verklaard. Het stond het college daarom niet vrij artikel 36 van de Wbp buiten toepassing te laten, zoals het college in het besluit (...) [op bezwaar] heeft gedaan. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:831](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Luchtvaart

JnB2017, 316

MK ABRS, 29-03-2017, 201603553/1/A3

staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu.

Wet luchtvaart 8.2, 8.5, 8.7, 8.9

Luchthavenindelingbesluit Schiphol 2.2.1

WET LUCHTVAART. Staatssecretaris heeft verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 8.9 van de Wet luchtvaart voor het bouwen van drie woningen in redelijkheid kunnen afwijzen. Gelet op het systeem van paragraaf 8.2.1 van de Wet luchtvaart, moet de bevoegdheid om een verklaring van geen bezwaar te verlenen strikt worden uitgelegd, omdat daarmee een uitzondering wordt gemaakt op het uitgangspunt dat geen woningen worden gebouwd in een gebied dat is aangewezen als gebied waarin geen nieuwe woningen zijn toegestaan. Verwijzing naar ABRS 17-08-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2225](#). Gelet hierop heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat de staatssecretaris zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het beleid niet zo kan worden uitgelegd, dat een door een derde te slopen woning ter compensatie van de door [appellant] te bouwen woning kan dienen.

[ECLI:NL:RVS:2017:850](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 317

Prejudiciële hofzaak [C-89/17](#) Banger

VWEU 18, 20

Richtlijn 2004/38/EG

Prejudiciële vragen Upper Tribunal (Verenigd Koninkrijk). Verblijf als familie- of gezinslid bij Unieburger.

Verzoekster is Zuid-Afrikaanse, 50 jaar en (ongetrouwd) partner van een Brits staatsburger. Zij woont met partner tussen 2008 – 2010 in Zuid-Afrika en daarna circa vijf jaar in NL waar verzoekster een verblijfsvergunning (verblijf als familie- of gezinslid bij Unieburger). In 2013 is het paar naar VK verhuisd en heeft verzoekster een verblijfsvergunning aangevraagd. Die is door verweerder (BiZa) geweigerd omdat een ongehuwde (ongeregistreerde) partner in VK niet als familielid wordt erkend. Verzoekster start een procedure waarbij de rechter in eerste aanleg haar in het gelijk stelt waarna verweerder in beroep gaat dat in april en mei 2016 wordt behandeld en waar is besloten vragen aan het HvJEU te stellen. (...)

- 1) Is een lidstaat ingevolge de beginselen vervat in de beslissing in zaak C-370/90, Sing, [ECLI:EU:C:1992:296](#), verplicht een verblijfsvergunning te verstrekken aan, dan wel het verstrekken daarvan te vergemakkelijken voor, de van buiten de Unie afkomstige ongehuwde partner van een Unieburger die, nadat deze laatste zijn recht op vrij verkeer op grond van het Verdrag heeft uitgeoefend om in een andere lidstaat te werken, met een dergelijke partner is teruggekeerd naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit?
- 2) Subsidiair, vereist richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: "burgerschapsrichtlijn") dat een dergelijke verblijfsvergunning wordt verstrekt dan wel dat het verstrekken ervan wordt vergemakkelijkt?
- 3) Is een besluit tot weigering van een verblijfsvergunning onwettig wegens schending van artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn, indien een dergelijk besluit niet is gegrond op nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van de verzoeker en niet behoorlijk of toereikend is gemotiveerd?
- 4) Is een nationale rechtsregel op grond waarvan geen beroep bij de rechter openstaat tegen een bestuursbesluit waarbij wordt geweigerd een verblijfsvergunning toe te kennen aan een persoon die beweert een ander familielid te zijn, in overeenstemming met de burgerschapsrichtlijn?

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 318

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 29-03-2017, AWB 17/4539

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba lid 1

VV 2000 3.37f

ASIEL. De door verweerder gegeven toelichting rechtvaardigt niet de conclusie dat Tunesië als veilig land van herkomst kan worden aangemerkt. Verweerder heeft niet aangetoond dat er in Tunesië algemeen gezien en op duurzame wijze geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f van het VV 2000. De rechtbank ziet dan ook aanleiding de ministeriële regeling van 11 oktober 2016 onverbindend te verklaren voor zover daarbij Tunesië is aangemerkt als veilig land van herkomst.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser terecht aangevoerd dat uit de toelichting van verweerder om Tunesië als veilig land van herkomst aan te wijzen onvoldoende blijkt dat verweerder heeft onderzocht of sprake is van een daadwerkelijk beschikbaar systeem van rechtsmiddelen tegen schendingen van mensenrechten. Uit de enkele vermelding in de conclusie van deze toelichting dat het systeem van rechtsmiddelen waarborgen biedt tegen schendingen van de rechten en vrijheden en dat deze wettelijke bepalingen niet altijd worden nageleefd, blijkt op geen enkele wijze op grond van welke bevindingen verweerder tot deze conclusie is gekomen. Dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat de beschikbaarheid van daadwerkelijke rechtsmiddelen wel is onderzocht en is gebleken dat de rechterlijke macht onafhankelijk is, blijkt echter niet uit deze toelichting. Niet blijkt of is onderzocht welke rechtsmiddelen een burger in geval van schending van mensenrechten tot zijn beschikking heeft en op welke wijze politie en justitie, waaronder de rechterlijke macht, functioneren in Tunesië en of zij in zodanige mate functioneren dat geconcludeerd kan worden dat de materiële en procedurele mensenrechtenwetgeving wordt toegepast en er daadwerkelijk rechtsmiddelen beschikbaar zijn. Zoals volgt uit voornoemde uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016 [ECLI:NL:RVS:2016:2474](#)] dient verweerder aan te tonen en kenbaar en deugdelijk te motiveren dat aan de vereisten voor aanwijzing als veilig land van herkomst is voldaan. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder daarin in ieder geval ten aanzien van het vereiste gesteld in artikel 3.37f, tweede lid, aanhef en onder d, van het VV 2000 niet is geslaagd. Reeds om die reden heeft verweerder niet aangetoond dat er in Tunesië algemeen gezien en op duurzame wijze geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM plaatsvindt.

De aanwijzing van Tunesië als veilig land van herkomst voldoet daarom niet aan artikel 3.37f van het VV 2000, zodat de rechtbank aanleiding ziet de ministeriële regeling van 11 oktober 2016 onverbindend te verklaren voor zover daarbij Tunesië door een wijziging van bijlage 13 van het VV 2000 is aangemerkt als veilig land van herkomst.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3186](#)

JnB2017, 319

MK ABRS, 29-03-2017, 201609659/3/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4, 18, 19, 47, 52

Richtlijn 2008/115/EG 1, 3, 9, 13

Richtlijn 2013/32/EU 46

EVRM 3, 13

Awb 6:16, 6:24, 8:81, 8:87, 8:104, 8:105

Vw 2000 8, 28, 29, 82, 83c

ASIEL. Prejudiciële vragen. Verplicht Unierecht tot schorsende werking hoger beroep in asielzaken?

Uit de Richtlijnen en de voorhanden zijnde jurisprudentie van het Hof volgt niet eenduidig of, indien het nationale recht voorziet in een mogelijkheid van hoger beroep, deze schorsende werking dient te hebben. Daarom legt de voorzieningenrechter van de Afdeling het Hof van Justitie de volgende vragen voor:

1. Moet artikel 13 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; de Terugkeerrichtlijn), gelezen in samenhang met artikelen 4, 18, 19, tweede lid, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het Unierecht ertoe dwingt dat een rechtsmiddel van hoger beroep, indien nationaal recht daarin voorziet in procedures tegen een besluit waarin een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, vierde lid, van Richtlijn 2008/115/EG is vervat, automatisch schorsende werking heeft wanneer de derdelander stelt dat de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit leidt tot een ernstig risico op schending van het beginsel van non-refoulement? Met andere woorden, dient in een dergelijk geval uitzetting van de betrokken derdelander achterwege te blijven gedurende de termijn voor het instellen van hoger beroep, of als hoger beroep is ingesteld, tot op dat hoger beroep is beslist, zonder dat de betrokken derdelander daartoe een afzonderlijk verzoek hoeft in te dienen?;

2. Moet artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming (herschikking) (PB 2013, L 180), gelezen in samenhang met artikelen 4, 18, 19, tweede lid, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het Unierecht ertoe dwingt dat een rechtsmiddel van hoger beroep, indien nationaal recht daarin voorziet in procedures over de afwijzing van een verzoek om toekenning van internationale bescherming, automatisch schorsende werking heeft? Met andere woorden, dient in een dergelijk geval uitzetting van een verzoeker achterwege te blijven gedurende de termijn voor het instellen van hoger beroep, of als hoger beroep is ingesteld, tot op dat hoger beroep is beslist, zonder dat die verzoeker daartoe een afzonderlijk verzoek hoeft in te dienen?;

3. Is het voor het bestaan van automatisch schorsende werking als voormeld nog relevant of het verzoek om internationale bescherming, dat aanleiding was voor de procedures van beroep en vervolgens hoger beroep, is afgewezen op een van de gronden zoals genoemd in artikel 46, zesde lid, van Richtlijn 2013/32/EU? Of geldt het vereiste voor alle categorieën van asielbesluiten, zoals genoemd in die Richtlijn?

[ECLI:NL:RVS:2017:869](#)

JnB2017, 320

Gevoegde prejudiciële hofzaken [C-77/17](#) en [C-78/17](#) X et X

Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen

Handvest 18

VWEU 78.1

Richtlijn 2011/95/EU

Prejudiciële vragen Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (België). Weigering vluchtelingenstatus wegens gevaar voor de samenleving.

Is artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU? In dit verband rijzen de volgende vragen:

A. Moet artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU aldus worden uitgelegd dat daarmee een nieuwe grond in het leven wordt geroepen om iemand uit te sluiten van de vluchtelingenstatus als bedoeld in artikel 13 van die richtlijn en dus ook artikel 1.A van het Verdrag van Genève?

B. Ingeval vraag A bevestigend wordt beantwoord, is het aldus uitgelegde artikel 14, lid 5, verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU, waarin met name is bepaald dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève, waarvan de in artikel 1.F opgenomen uitsluitingsbepaling exhaustief is geformuleerd en restrictief moet worden uitgelegd?

C. Ingeval vraag A ontkennend wordt beantwoord, moet artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU dan aldus worden uitgelegd dat daarbij een grond tot weigering van de vluchtelingenstatus in het leven is geroepen waarin niet is voorzien door het Verdrag van Genève, dat overeenkomstig artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU dient te worden nageleefd?

D. Ingeval vraag C bevestigend wordt beantwoord, is artikel 14, lid 5, van de voormelde richtlijn verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU – waarin met name is bepaald dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève – voor zover in eerstgenoemde bepaling een grond wordt ingevoerd om de vluchtelingenstatus te weigeren zonder dat is onderzocht of er vrees voor vervolging bestaat, hetgeen wordt vereist door artikel 1.A van het Verdrag van Genève?

E. Ingeval de vragen A en C ontkennend worden beantwoord, hoe kan artikel 14, lid 5, van de voormelde richtlijn dan worden uitgelegd in overeenstemming met artikel 18 van het Handvest en artikel 78, lid 1, VWEU, waarin met name is bepaald dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève?

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2017, 321

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 07-03-2017, AWB 16/22607

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 72 lid 3

OPVANG. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom in dit geval, gelet op de ingebrachte medische informatie, geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan eiser niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor het niet meewerken aan zijn vertrek.

Eiser stelt zich op het standpunt dat hem ten onrechte de toegang tot de VBL is geweigerd. Immers, hij wil wel meewerken aan zijn vertrek, maar vanwege zijn psychische gesteldheid kan hij zijn handelen niet overzien. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft eiser een lijvig patiëntendossier van de GGD Amsterdam overgelegd. Uit dit dossier blijkt onder meer dat eiser op en af dakloos is, dat hij aan meerdere ernstige psychische stoornissen lijdt, dat hij ernstig zelfbeschadigend gedrag vertoont, dat hij waarschijnlijk zwak begaafd is, dat er sprake is van verslavingsproblematiek en dat een steunnetwerk ontbreekt. Zonder nadere motivering van verweerder rechtvaardigt deze medische problematiek niet de conclusie dat in dit geval geen sprake is van dusdanige bijzondere omstandigheden als bedoeld in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 26 november 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:3415](#)). Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3228](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 322

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 27-03-2017, AWB 17/4448 en AWB 17/4504

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 3

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht van kwetsbare personen aan Italië. Uit het monitoringsrapport van de DRC en de SRC van 9 februari 2017 kan niet worden geconcludeerd dat sprake is van een concreet aanknopingspunt dat de huidige werkwijze niet langer volstaat en dat Italië niet langer aan zijn internationale verplichtingen voldoet.

Het rapport [het monitoringsrapport 'Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy' van de Danish Refugee Council (DRC)

en de Swiss Refugee Council (SRC) van 9 februari 2017] beschrijft het verblijf van zes gezinnen in Italië na vertrek uit Denemarken of Zwitserland. Het is onduidelijk hoeveel gezinnen zijn gevolgd voor dit monitoringsproject. Onduidelijk is of enkel deze zes gezinnen of meerdere gezinnen zijn gevolgd maar dat deze zes de enige gezinnen zijn waarbij problemen in de overdracht of opvang na overdracht zijn ervaren. Dit ontnemt het zicht op de representativiteit van de zes beschreven gevallen, zoals verweerder terecht stelt. Daarbij is één van deze gezinnen op eigen gelegenheid en zonder overleg met de autoriteiten van de lidstaat die wilde overdragen, teruggekeerd naar Italië, zodat dit geval geen informatie geeft over de omstandigheden van een Dublinoverdracht. In de vijf overgebleven gevallen is gebleken dat zij verschillende problemen hebben ervaren na aankomst in Italië, en dat zij niet direct in een SPRAR-locatie zijn opgevangen. Voor alle vijf gevallen geldt echter dat zij, na twee weken tot een maand elders te hebben verbleven, opvang in een SPRAR-locatie hebben gekregen. Daarbij is in meerdere gevallen sprake geweest van gebrekkige informatievoorziening en communicatieproblemen tussen de overdragende en de ontvangende lidstaat. Hieruit volgt dat de problemen die zich aanvankelijk voordeden niet zonder meer aan de Italiaanse autoriteiten dan wel het opvangsysteem toe te rekenen zijn. Gelet op het voorgaande, in samenhang gezien met het feit dat het rapport zich beperkt tot de beschrijving van vijf relevante gevallen, is de rechtbank van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat sprake is van een concreet aanknopingspunt dat de huidige werkwijze niet langer volstaat en dat Italië niet langer aan zijn internationale verplichtingen voldoet.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3175](https://www.ecli.nl/RBDHA:2017:3175)

JnB2017, 323

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 23-03-2017, AWB 17/4348 en AWB 17/4319

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 3

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht van kwetsbare personen aan Italië. Het DRC/SRC-rapport biedt voldoende concrete aanknopingspunten voor twijfel aan het standpunt van de Afdeling dat adequate opvang voor gezinnen met minderjarige kinderen en andere kwetsbare personen zonder meer is gewaarborgd. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat eisers in hun individuele geval bij overdracht naar Italië opvang conform de eisen die voortvloeien uit het arrest Tarakhel zullen krijgen.

De rechtbank volgt verweerder niet in het standpunt dat het DRC/SRC-rapport niet kan afdoen aan de eerdergenoemde jurisprudentie van de Afdeling. In de beslissing in de zaak N.A. heeft het Hof, met in achtneming van de brief van de Italiaanse autoriteiten van 15 februari 2016, geoordeeld dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de vreemdeling en haar kinderen in die zaak geen plek binnen een SPRAR-locatie kunnen verkrijgen op het moment dat zij in Italië aankomen. Het DRC/SRC-rapport geeft echter

concrete voorbeelden van gezinnen met minderjarige kinderen (én andere kwetsbare personen) die bij aankomst in Italië geen adequate opvang kregen. Het DRC/SRC-rapport biedt hiermee naar het oordeel van de rechtbank voldoende concrete aanknopingspunten voor twijfel aan het standpunt van de Afdeling dat adequate opvang voor gezinnen met een minderjarige kind (zoals eisers) zonder meer, dus zonder dat nadere individuele garanties nodig zijn, is gewaarborgd. Het is aan verweerder om deze twijfel weg te nemen. Verweerder is hierin niet geslaagd.

Dat de in het rapport beschreven zaken niet exemplarisch zijn voor alle Dublinoverdrachten van gezinnen met minderjarig kinderen, zoals verweerder stelt, volgt de rechtbank niet. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom het in de beschreven gevallen slechts zou gaan om uitzonderingsgevallen. Daarnaast kan niet worden aanvaard dat gezinnen met minderjarige kinderen het risico lopen terecht te komen in opvang die niet voldoet aan de in het Tarakhel arrest gestelde eisen, nu zij in dat geval het risico lopen in een situatie te geraken die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verder volgt de rechtbank niet verweerders betoog dat uit het DRC/SRC-rapport niet blijkt of Zwitserland en Denemarken de Italiaanse autoriteiten in alle gevallen vooraf hebben geïnformeerd over de gezinnen en dat Nederland zich wel aan deze plicht houdt. Uit artikel 31 van de Dublinverordening volgt immers dat overdragende lidstaten verplicht zijn relevante informatie over te dragen aan de ontvangende lidstaat alvorens overdracht plaatsvindt. Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat en waarom ervan kan worden uitgegaan dat Zwitserland en Denemarken zich niet langer houden aan hun verdragsverplichtingen.

Nu uit het DRC/SRC-rapport volgt dat de Italiaanse autoriteiten gezinnen met minderjarige kinderen, in weerwil van de gedane toezeggingen, niet standaard bij aankomst in Italië adequate opvang bieden op een zogeheten SPRAR-locatie, biedt het DRC/SRC-rapport aanknopingspunten voor twijfel aan de toezegging van de Italiaanse autoriteiten dat zij de capaciteit van de opvang binnen de SPRAR-locaties zullen vergroten indien daartoe de noodzaak bestaat. Dit betekent eveneens dat kan worden getwijfeld aan de waarde die toekomt aan de bij de Afdeling gedane toezegging van verweerder dat de overdracht in het kader van Dublin wordt opgeschort als blijkt dat opvang in een voor gezinnen met kinderen geschikte SPRAR-locatie niet is gegarandeerd. Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat eisers in hun individuele geval bij overdracht naar Italië opvang conform de eisen die voortvloeien uit het arrest Tarakhel zullen krijgen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3176](https://ecli.nl/RBDHA:2017:3176)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 324

MK ABRS, 31-03-2017, 201606394/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:5 lid 1 d, 6:6

PROCESRECHT. Termijnoverschrijding bij digitaal procederen. Niet is gebleken dat het digitale systeem van de rechtbank op het moment dat de vreemdeling stelt zijn gronden van het beroep te hebben ingediend voorzag in een deugdelijke en betrouwbare wijze van ontvangstregistratie en bevestiging van ontvangst van een via dat systeem verzonden bericht. Voor de vreemdeling was het niet mogelijk om met stukken te onderbouwen dat hij tijdig zijn gronden van beroep heeft ingediend. Beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

De vreemdeling heeft gesteld dat hij op 24 juli 2016 de gronden van het beroep via het digitale systeem van de rechtbank heeft ingediend en dat hij deze op 26 juli 2016, ook via dat systeem, heeft aangevuld. De vreemdeling heeft desgevraagd aan de rechtbank bericht dat hij na het indienen van de gronden van het beroep - anders dan na het instellen van het beroep - geen ontvangstbevestiging heeft ontvangen. Wel verscheen na de indiening van de gronden een melding, die luidde 'uw document(en) is/zijn toegevoegd aan het dossier'. Deze melding, zo heeft de vreemdeling aan de rechtbank bericht, vermeldde geen datum of tijdstip van de indiening van de gronden, verdween na het afsluiten van het digitale systeem en keerde niet meer terug. De gronden waren voor hem ook niet direct zichtbaar in het digitale systeem nadat hij de melding kreeg dat deze aan het dossier waren toegevoegd.

Deze door de vreemdeling beschreven werking van het digitale systeem van de rechtbank is door de staatssecretaris ter zitting van de rechtbank niet bestreden. Uit de aangevallen uitspraak, noch anderszins is gebleken dat het digitale systeem van de rechtbank op het moment dat de vreemdeling stelt zijn gronden van het beroep te hebben ingediend voorzag in een deugdelijke en betrouwbare wijze van ontvangstregistratie en bevestiging van ontvangst van een via dat systeem verzonden bericht. De melding dat het document is toegevoegd aan het dossier kan niet als zodanig worden aangemerkt, omdat deze volgens de vreemdeling geen datum of tijdstip vermeldde, na het afsluiten van het systeem verdween en daarna niet meer terugkeerde. Van de vreemdeling kon ook niet worden verlangd dat hij een schermafdruck van die melding maakte om te kunnen bewijzen dat hij de gronden tijdig heeft ingediend. Gelet op de door de vreemdeling beschreven, en door de staatssecretaris niet bestreden, werking van het digitale systeem was het voor de vreemdeling op het moment dat hij zijn gronden van het beroep stelt te hebben ingediend derhalve niet mogelijk om met stukken te onderbouwen dat hij dat tijdig heeft gedaan. Door bij haar oordeel te betrekken dat blijkens de informatie van het Rechtspraak Servicecentrum geen aanleiding bestaat aan te nemen dat er op dat moment sprake was van een storing, de vreemdeling naar eigen zeggen geen foutmelding heeft ontvangen en hij ook anderszins niet heeft aangetoond dat hij de gronden op de genoemde data op de juiste wijze heeft ingediend, is de rechtbank eraan voorbijgegaan dat hieraan onder de gegeven omstandigheden geen betekenis toekomt. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte het beroep van de vreemdeling wegens strijd met artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2017:888](https://www.ecli.nl/rvs/2017/888)

VZR ABRS, 31-01-2017, 201701582/1/V2 en 201701582/2/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:22

PROCESRECHT. Ten onrechte geen proceskostenveroordeling bij geconstateerd gebrek.

De rechtbank heeft in beroep geconstateerd dat de staatssecretaris ten onrechte artikel 30b, eerste lid, aanhef en onder c en e, van de Vw 2000 en niet artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 heeft toegepast. De rechtbank heeft aanleiding gezien om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, maar heeft afgezien van een proceskostenveroordeling. Nu er een gebrek is geconstateerd, had de rechtbank de staatssecretaris moeten veroordelen tot vergoeding van de bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten.

[ECLI:NL:RVS:2017:889](https://ecli.nl/RVS:2017:889)

[Naar inhoudsopgave](#)